

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

art. 996 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2017/ 2052
Datum van uitspraak
5 oktober 2017
Rolnummer
2016/AB/1185

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000748045-0001-0007-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

B
vertegenwoordigd door mr. TIMMERMAN Koenraad, advocaat te 3000 LEUVEN,
Naamsestraat 165,

tegen

RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING, met zetel te 1150 BRUSSEL,
Tervurenlaan, 211, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. JANS loco mr.
VERHEYLEWEGHEN Claude, advocaat te 1081 BRUSSEL, Jules Besmetstraat 124

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 17 november 2016 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 9° kamer (A.R. 13/11944/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 21 december 2016,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 7 september 2017, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie een mondeling advies heeft gegeven, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw B, directiesecretaresse, werd op 38-jarige leeftijd op 24 juni 2003 arbeidsongeschikt erkend wegens fibromyalgie en chronisch vermoeidheidssyndroom (CVS). Aan deze erkenning werd een eerste maal een einde gesteld op 10 juni 2006. Deze beslissing werd door mevrouw B betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel die, na het advies ingewonnen te hebben van een deskundige, de stopzetting van de arbeidsongeschiktheid vernietigde en mevrouw B verder arbeidsongeschikt verklaarde.

Bij beslissing van 2 september 2013 heeft de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit van het Rijksinstituut voor ziekte en invaliditeitsverzekering opnieuw een einde gesteld aan de erkenning vanaf 9 september 2013. Mevrouw B heeft deze beslissing opnieuw betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

2.

Bij vonnis van 2 oktober 2015 werd een (nieuwe) deskundige aangesteld. Deze heeft zijn verslag neergelegd op 17 maart 2016. De deskundige oordeelde dat mevrouw B op datum van de bestreden beslissing inderdaad niet meer aan de voorwaarden voldeed om verder arbeidsongeschikt erkend te worden.

Bij vonnis van 17 november 2016, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 28 november 2016, heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel, in overeenstemming met het advies van de deskundige, de vordering van mevrouw B afgewezen.

Bij verzoekschrift van 21 december 2016 heeft mevrouw B hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is ingesteld overeenkomstig de wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

Mevrouw B betwist de conclusies van het deskundig verslag. Volgens haar heeft de aangestelde deskundige onvoldoende geantwoord op de opmerkingen die haar behandelend geneesheer en raadsgeneesheer heeft geformuleerd bij het voorverslag. De deskundige zou ten onrechte de diagnose van fibromyalgie en CVS in twijfel getrokken hebben, die vroeger door tal van artsen gesteld werd. De deskundige zou in het bijzonder

ook onvoldoende rekening gehouden hebben met de resultaten van een onderzoek van de functionele inspanningscapaciteit, die zou gewezen hebben op een significante daling van deze capaciteit (slechts 52% van de normale waarde). Mevrouw B_i verwijst tenslotte naar een verslag van de arbeidsgeneesheer die haar op 18 september 2013 definitief werkonbekwaam achtte voor haar functie. Zij vraagt de aanstelling van een nieuwe deskundige.

Het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering is van oordeel dat mevrouw B_i geen nieuwe gegevens bijbrengt die toelaten het deskundig verslag terzijde te schuiven.

2.

Overeenkomstig artikel 100, § 1, al. 1 van het Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen wordt als arbeidsongeschikt erkend de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon van dezelfde stand en met dezelfde opleiding kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepscategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door de betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

Overeenkomstig al. 2 van dezelfde bepaling wordt de vermindering van het vermogen tot verdienen tijdens de eerste zes maanden van de arbeidsongeschiktheid gewaardeerd ten aanzien van het gewone beroep van de betrokkene, in zoverre de oorzakelijke aandoening voor een gunstig verloop of voor een genezing vatbaar is binnen een tamelijk korte tijdspanne.

3.

De rechtspraak heeft bij herhaling geoordeeld dat het de bedoeling is, door beroep te doen op een deskundige, de betwisting die ontstaan is tussen de adviserend geneesheer van de verzekeringsinstelling of van de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit en de behandelend geneesheer van een sociaal verzekerde, te beslechten met verwijzing naar het advies van een bijzonder bevoegd persoon die onafhankelijk is van de partijen. Het principe zelf van de expertiseopdracht zou ondermijnd worden indien het advies dat uitgebracht werd door de door de rechtbank aangestelde deskundige zou in twijfel getrokken worden enkel en alleen omdat het niet overeenstemt met dit van de geneesheer van een der partijen (vgl. o.m. Arbh. Brussel, 8^e k., 6 februari 1986, AR 18.574; Arbh. Brussel, 8e k., 5 mei 1999, AR 34.868; Arbh. Brussel, 8e k., 5 april 2000, A.R. 35.643; Arbh. Brussel, 6e k., 5 mei 2003, A.R. 40.376; Arbh. Brussel, 8e k. 24 januari 2008, AR 44.074). In de regel dient er van uit gegaan te worden dat, om met succes een deskundig verslag te kunnen betwisten, de sociaal verzekerde een gemotiveerd medisch verslag dient neer te leggen, dat bij voorkeur uitgaat van een geneesheer die niet de behandelend geneesheer is, en dat uiteenzet waarom de

bevindingen van de deskundige, die door de rechtbank is aangesteld, niet kunnen gevolgd worden. Dit verslag dient te verwijzen naar de appreciatiecriteria betreffende de arbeidsongeschiktheid, zoals die vastgelegd zijn in artikel 100 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen.

4.

Mevrouw B. heeft voor de eerste rechter het deskundig verslag niet betwist. In graad van hoger beroep brengt zij geen nieuwe stukken bij.

In tegenstelling met wat mevrouw B. voorhoudt heeft de deskundige in zijn onderzoek de mogelijke diagnose van fibromyalgie-CVS niet terzijde geschoven. Integendeel geeft hij op pagina 4 van zijn verslag aan dat hij bij de analyse van de klachten gebruik gemaakt heeft van de diagnostische criteriaschaal voor fibromyalgie, in 2010 voorgesteld door The American College of Rheumatology. Hij heeft de toestand van mevrouw B. onderzocht in functie van de criteria van deze schaal om tot de conclusie te komen dat zij, op het ogenblik van zijn onderzoek, niet (meer) aan de criteria voldeed voor deze diagnose. De deskundige heeft verder een uitgebreid fysisch onderzoek gedaan op basis waarvan hij tot de conclusie kwam dat, in de periode waarover hij gevat was uitspraak te doen, er geen graad van arbeidsongeschiktheid was in de zin van artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen.

In antwoord op de opmerkingen van de raadgevend geneesheer van mevrouw B. vermeldt hij inderdaad dat fibromyalgie/CVS een controversiële ziektebeeld is. Hij stelt echter dat hij zich om die redenen beperkt heeft tot het gebruiken van internationaal aanvaarde diagnostische criteria. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond of aangevoerd dat de door de deskundige gehanteerde criteria niet in overeenstemming zouden zijn met de actuele kennis inzake fibromyalgie en CVS. Evenmin wordt aangetoond dat de evaluatie van de diagnostische criteria door de deskundige foutief zou zijn.

5.

Terecht ook heeft de deskundige, in antwoord op de opmerkingen geformuleerd door de raadgevend geneesheer, aangegeven dat het niet de taak is van de deskundige om advies te geven over de diagnose als dusdanig, maar wel over de arbeidsongeschiktheid van de verzekerde. Hij voegt daaraan terecht toe dat het weerhouden van de diagnose CVS/fibromyalgie nog niet noodzakelijk inhoudt dat deze leidt tot een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66%.

Om die arbeidsongeschiktheid te verrechtvaardigen verwijst de raadgevend geneesheer in essentie naar de resultaten van een inspanningstest, waarbij er een bewezen significante daling van de functionele inspanningscapaciteit was. Nazicht van de voorgelegde documenten leert dat het onderzoek waarnaar de raadsgeneesheer verwijst, plaatsvond in 2008, en een latere onderzoeken naar de functionele inspanningscapaciteit tot een beter

resultaat geleid hebben, wat aangeeft dat de toestand van mevrouw B. positief geëvolueerd is sinds het expertiseverslag in 2007.

6.

De omstandigheid dat de arbeidsgeneesheer van de werkgever in 2013 beslist heeft dat er een definitieve onmogelijkheid was om de overeengekomen arbeid uit te voeren, is onvoldoende om het deskundig verslag in twijfel te trekken. De arbeidsgeneesheer evalueert de definitieve arbeidsongeschiktheid slechts in functie van de overeengekomen arbeid, terwijl in de ziekteverzekering moet gekeken worden naar het geheel van de betrekkingen waarvoor mevrouw B. rekening houdend met haar opleiding en vroegere arbeidservaring, nog in aanmerking kan komen. Het verslag van de arbeidsgeneesheer houdt overigens geen enkele motivering in, zodat niet kan nagegaan worden op welke elementen de arbeidsgeneesheer zich gesteund heeft.

7.

Er zijn aldus onvoldoende elementen om de conclusies van de deskundige in vraag te stellen. Het hoger beroep is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend mondeling advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop repliek van mevrouw Be

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

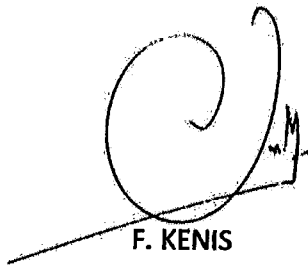
Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, het Rijksinstituut voor ziekte en invaliditeitsverzekering tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van appellant op 174,94 €.

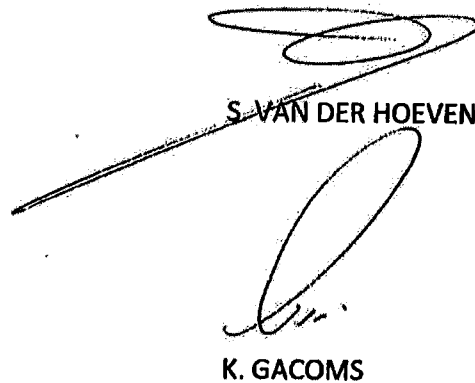
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

F. KENIS,
C. LAURIERS,
K. GACOMS,
bijgestaan door :
S. VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

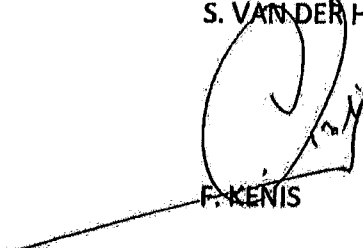
K. GACOMS

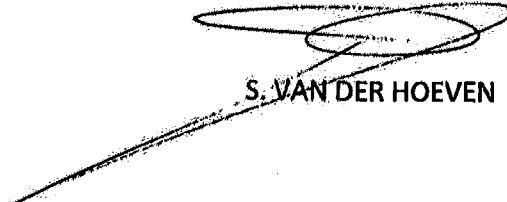
C. LAURIERS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 5 oktober 2017 door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

